

Fortuna labilis

Cristian Andronic

N-am să mai vin aicea, nicicând n-o să apar.
Trăim numai o dată, dar ce-am făcut, rămâne,
Și de aceea, astăzi, mă-ntreb „Dar dacă mâine
Ar fi să plec de-odată, sub presa de țărâne,
Oare am fost în lume, o umbră în zadar?”

Mișcat de gândul morții, ideea mă răpune,
Că timpul e un cântec, un clasic recviem,
Dar nu e el, motivul de care azi mă tem,
Ci arta ce rămâne - un romanțat blestem,
Săpând prin întuneric, spre zilele mai bune.

Și c-am iubit, iubirea e un izvor de sânge,
Ca vinul de căpșună, cu care azi petrec,
Ca să pot prinde clipa, și-n versul meu, s-o trec,
Un filozof germanic, sau poate unul grec.
Iubirea-n pieptul palid, ca un pumnal se-nfinge.

Dar noi murim prin crezul: când e o nouă zi,
Chiar dacă trece timpul, o alta va veni.